

CVIČENÍ DŮVĚRY

Host

SUSAN CHOIOVÁ

Vášnivá první láska studentů herectví,
nebo něco mnohem temnějšího?

CVIČENÍ
DŮVĚRY

PŘELOŽILA
ALŽBĚTA KALINOVÁ

SUSAN
CHOIOVÁ

BRNO 2022

TRUST EXERCISE

Copyright © 2019, Susan Choi

All rights reserved

Cover design © Nicolette Seebach

Translation © Alžběta Kalinová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1278-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1279-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1280-5 (MobiPocket)

CVIČENÍ DŮVĚRY

Ani jeden z nich ještě nemá řidičák. Davidovi bude šestnáct až příští rok v březnu a Saře v dubnu. Teď začíná teprve červenec, šestnáctiny i klíčky od auta tedy zatím zůstávají v nedohlednu. Zbývá jim osm týdnů léta, zdánlivě nekonečná doba, přesto jim intuice napovídá, že to vlastně zas tak dlouho není a prázdniny utečou jako voda. Vždycky když jsou spolu, jejich intuice povážlivě slábne. Naznačuje jim, co chtějí, ale už ne to, jak toho dosáhnout. Nehorázné.

Jejich románek se plně rozvinul až teď v létě, nicméně prolog, který mu předcházela, se odehrával celý předešlý rok. Minulý podzim a uplynulé jaro patřila jejich pozornost výlučně tomu druhému a ostatní je s nevyslovenou samozřejmostí vnímali jako pár. Jiskřila mezi nimi napjatá, skoro až nebezpečná energie, o které se příliš nemluvalo, ovšem všichni ji cítili. Kdy se zrodila, to už nešlo tak snadno říct. Oba měli zkušenosti, ani jeden z nich už nebyl nevinný, a možná právě to zároveň urychlilo a oddálilo, co mělo následovat. Na podzim oba začínali první ročník se svými partnery, kteří chodili do jiné, dostupnější školy. Jejich škola byla speciální, za cíl si kladla posbírat ty nejtalentovanější a pečlivě vybrané žáky z běžných škol po celém městě, a dokonce i z přilehlých ospalých městeček. Z odvážného experimentu, který se zrodil před deseti lety, vznikla elitní instituce, jež se

nedávno přesunula do nákladné nové budovy plné „profesionálních“ pracovišť „na světové úrovni“. Tahle škola měla rozdělovat. Měla zpřetrhat nevhodné vazby, které patří do času dětství. David a Sarah to považovali za jistý druh bolestného přechodového rituálu, který si jejich výjimečné životy žádají. A v rámci procesu odloučení zahrnovali někdejší přítelkyni a přítele snad až nadbytečnou něhou. Škola nesla název Městská akademie múzických umění, ale oni dva jí stejně jako všichni ostatní studenti i učitelé říkali, trochu pompézně, MAMU.

Na MAMU se studenti prvních ročníků divadelního oboru ponořili do Jevištní techniky, Shakespeara, Čtení not a během hodin Herectví i do Cvičení důvěry. Všechny tyto pojmy, jak je učili, je třeba psát s velkým písmenem, jak se sluší vzhledem k jejich vztahu k Umění. Cvičení důvěry existovalo zdánlivě nepřeberné množství. Během některých, která se podobala skupinové terapii, si jenom povídali. Při jiných museli mlčet, mít zavázané oči, padat po zádech ze stolů a žebříků do spletité sítě paží spolužáků. Téměř každý den leželi na zádech na chladných dlaždicích v — jak se Sarah dozvěděla daleko později — takzvané šavásaně, poloze mrtvol. Pan Kingsley, jejich učitel, mezi nimi v těch chvílích ladně proplouval v úzkých špičatých pantoflích z jemné kůže a přednášel jim mantru o uvědomování si svalů. *Nechte své vědomí proudit do lýtek, pomalu je naplňujte od kotníků až po kolena. Nechte je ztěžknout a uvolnit se, vnímejte každíčkou buňku, která je spoluutváří, vědomě ji obejměte a pak ji nechte být, oprostěte se od ní, nechte ji být.* Sarah u přijímacích zkoušek uspěla díky monologu ze hry Carson McCullersové *Svatebčanka*. David, který byl na divadelním táboře, předvedl Willyho Lomana ze hry *Smrt obchodního cestujícího*.

První den školy se pan Kingsley zjevil v učebně jako duch. Míval ve zvyku pohybovat se neslyšně, jako by chtěl někoho přepadnout. Jakmile zmlkli, k čemuž došlo téměř okamžitě, zpražil je pohledem, který si Sarah dokáže vybavit ještě dnes. *Připadáte mi všichni jako nuly*, naznačovaly jim ledově chladné oči, a vzápětí se v nich objevil skoro žertovný dovětěk: *...nebo že bych se pletl?* DRAMATICKÉ UMĚNÍ, napsal tehdy velkým ostrým písmem křídou na tabuli. „To tady studujeme, žádné divadlo,“ sdělil jim. „Jestli někoho jedinkrát uslyším říct divadlo, nechám ho na konci roku propadnout.“ To byla první slova, která pronesl, ne ono pohrdlivé „připadáte mi všichni jako nuly“, jak Sarah vyvodila z jeho pohledu.

Sarah nosila nezaměnitelné džíny. Ačkoli je koupila normálně v obchoďáku, nikdy je nezahlédla na nikom jiném. Byly jedinečné, velice přiléhavé, s propracovaným vyšíváním, které se ve složitém vzoru táhlo přes zadek, po přední i zadní straně stehů. Nikdo jiný nenosil zajímavé džíny. Všechny holky chodily buď v klasických leviskách, nebo v legínách a všichni kluci buď ve stejných leviskách, nebo — jen krátce — v koženkových kalhotách ve stylu Michaela Jacksona. Jednoho dne během cvičení důvěry, snad někdy později na podzim — David se Sarou si nebyli jistí kdy přesně a až do léta se o tom spolu nebavili —, zhasl pan Kingsley v jejich zkušebně bez oken všechna světla a uvrhl je do neprostupné tmy. Na jednom konci obdélníkové místnosti stálo asi osmdesát centimetrů vysoké pódium. Když světla zhasla, zazněly do absolutního ticha kroky pana Kingsleyho, který prošel podél protější stěny a vystoupil na jeviště, jehož okraj byl matně rozeznatelný díky útržkům luminiscenční pásy, vznášejícím se v nepravidelné linii nad

podlahou jako vzdálené souhvězdí. I dávno potom, co jejich oči přivykly tmě, neviděli nic jiného než temnotu evokující mateřské lůno nebo hrob. Vtom se z pódia ozval kantorův přísný, tichý hlas, který z nich vysál veškerý předchozí čas. Připravil je o veškeré předchozí znalosti. Stala se z nich slepá novorozeňata, která se musejí odvážit do tmy, aby zjistila, co najdou.

Dostali za úkol lézt po čtyřech, jednak aby předešli případným zraněním, jednak aby je udržel mimo pódium, kde seděl a poslouchal. I oni soustředěně poslouchali. Temnota je v jistém smyslu svazovala a v jiném osvobozovala. Díky tomu, že se v ní mohli skrýt, získali odvalu se odvážit. Posvátné ticho začalo postupně narušovat šoupání a šustění. Zkušebna nebyla nijak velká. Jejich těla se nevyhnutelně střetávala a zas se od sebe polekaně odtahovala. On to slyšel, nebo to předpokládal. „Je tu snad nějaké další stvoření, které se mnou sdílí temnotu?“ zašeptal a vtělil tak do slov jejich pocity. „Co má? Co mám *já*? Čtyři končetiny, které mě posouvají kupředu a zpět. Kůži, která mi dává pocítit horko i chlad. Hrubost i jemnost. Co je *to*. Co jsem *já*. Co jsme *my*.“

K plazení se přidaly doteky. Ne pouze tolerované. Dokonce podporované. Snad přímo vyžadované.

Davida překvapilo, co všechno dokáže rozpoznat jen díky čichu, ačkoli tomuto smyslu nikdy nevěnoval žádnou zvláštní pozornost. Najednou zjistil, že je doslova zahlcen informacemi. Jako lovecký pes nebo indiánský zvěd začal vyhodnocovat okolí, vyhýbat se. Ostatním pěti chlapcům z ročníku, počínaje Williamem, navenek jeho nejzjevnějším rivalem, kterým však ve skutečnosti vůbec nebyl. William byl cítit deodorantem, mužným, umělým, jako když vyperete prádlo v příliš velkém množství pracího gelu. Byl

pohledný, plavovlasý, štíhlý, elegantní, uměl tančit a disponoval jakousi přirozenou pamětí ohledně konvencí dvornosti, mezi než patří pomoci dívce do kabátu, podat jí ruku při vystupování z auta nebo jí přidržit dveře, které mu rozhodně nemohla vštípit jeho šílená zkosnatělá matka, jelikož ta z jeho života každý den mizela na dvacet hodin v kuse, protože měla dva plné úvazky, a pokud zrovna byla doma, zavírala se do ložnice a odmítala dětem, to jest Williamovi a jeho dvěma sestřám, jakkoli pomáhat s vařením i domácími pracemi, natož s něčím komplikovanějším jako třeba s domácími úkoly. Když člověk studoval na MAMU, podobné věci se o svých čtrnáctiletých spolužácích dozvěděl během pouhých několika týdnů. William byl idolem zbožné Julietty, tlusté Pammie, Taniquy, která uměla tančit, i jejích dvou ocásků Chantal a Angie, které vřískaly nadšením, když William Taniquu rozvlnil, zaklonil nebo roztočil jako káču přes půl místnosti. Co se Williama týče, ten ohledně Taniquy neprojevoval jiná přání než tančit s ní tango. V jeho energii nebylo absolutně nic sexuálního, stejně jako jeho potu chyběl jakýkoli zápach. David se Williamovi vyhnul obloukem. Následoval Norbert. Mastný pach jeho uhrů. Colin. Typický zápach jeho směšných klaunských kudrlin. Ellery, v němž se pach mastnoty a vůně vlasů příjemně, téměř přitažlivě mísily. A nakonec Manuel, spolužák *hispanského původu*, jak se uvádí v dokumentech. Na MAMU jeden z mála, ačkoli město jich bylo plné. Snad právě to Manuelovu přítomnost vysvětlovalo, možná byl jakýmsi talismanem, bez něhož by škola nezískala finanční prostředky. Odměřený, mlčenlivý kluk neoplývající žádným zjevným talentem, pouze silným přízvukem, za který se očividně styděl. Osamocení dokonce i v téhle temné líhni co chvíli vyvolávaných a dychtivě

poskytovaných důvěrností. Manuel byl cítit po zaprášeném umolousaném manšestrovém saku s podšívkou z umělé vlny.

David se dal do pohybu, hbitě se plazil vpřed, obratně se vyhýbal ostatním a ignoroval jejich přesuny, posuny i nádechy. Změť šepotu a voňavé vlasové kosmetiky. Chantal a Taniqua a Angie. Když se kradl kolem, jedna z nich ho chytila za zadek, ale on nezpomalil.

Sarah si téměř ihned uvědomila, že ji její džíny prozrazují. Jako by na nich byl napsán vzkaz Braillovým písmem. Stejně vynikala už jenom Chantal. Chantal nosila každý den, bez výjimky, dlouhý, zářivě barevný kardigan, červený, fuchsiový nebo modrozelený, vždycky přepásaný širokým páskem s dvojitou sponou a punkovými cvočky. Pokaždé jiný kardigan se stejným páskem. Nebo možná s několika stejnými pásky. V okamžiku, kdy zhasla světla, se k Saře někdo přimotal a šátral jí po těle, dokud nenahmatal její prsa, načež je pevně stiskl jako dva pomeranče, z nichž chcete vymačkat šťávu. Norbert, tím si byla jistá. Předtím seděl poblíž a zíral na ni, ostatně jako obvykle. Opřela se o zápěstí a vši silou koplá. Litovala, že si vzala bílé balerínky, už poněkud ušmudlané a zašedlé, a ne ty špičaté boty se třemi přezkami a okovanými podpatky, které si nedávno pořídila za peníze ze dvou víkendových směn v pekárně Esprit de Paris. Ta práce pro ni znamenala každodenní vstávání před šestou, přestože často chodívala spát až po druhé ráno. Ten, co ji popadl za prsa, ať už to byl kdokoli, se zřítíl zpět do tmy, aniž se byť jen překvapeně nadechl, a ona od té doby pokračovala dál po zápěstích a patách, jako krab, se zadkem u země a stehny přitisknutými k sobě. Možná to udělal Colin. Nebo Manuel. Manuel, který na ni nikdy nezíral,

který se nikomu nedíval do očí, o němž si vlastně ani nebyla jistá, jestli už ho vůbec slyšela promluvit. Možná z něj jen vytryskla potlačovaná touha a agresivita. „...Tma plná tvarů. Tenhle je studený, ten má tvrdé hrany. Když na něj položím ruce, nereaguje. Tenhle je hřejivý a má takový zvláštní, oblý tvar. Když na něj položím dlaně, pohne se...“ Hlas pana Kingsleyho, který jako nit protkával tmou kolem, je měl otevřít. Všechno tady je mělo otevřít, jenže Sarah se místo toho uzavřela a vyzbrojila dikobrazími ostny. Zklamala. Její poslední přednes Shakespeara dopadl tragicky, byla úplně prkenná, neustále se zakoktávala.

Nejvíc ze všeho se bála, že narazí na Juliettu nebo Pammié, obě tak snaživé a bez zábran, jako děti. Ty by určitě s radostí hladily cokoli, co by se jim dostalo pod ruce.

Byla odhalena. Něčí ruka ji chytila za levé koleno a přejela jí dlaní po stehně přes vinoucí se vyšíváný vzor. I přes látku vnímala, jak hřeje. V tu chvíli ucítila hluboko v podbřišku zvláštní prázdno. Jako by se jí v útrobách pootevřely padací dveře. Jako by hlas pana Kingsleyho byl větrem, marně lomčujícím zámek, který tahle ruka konečně odemkla.

Zatímco první ruka zůstala na jejím stehně, druhá ji chytila za pravou dlaň, zvedla ji a položila si ji na nedbale oholenou tvář. Pak ji vzala za bezvládně svěšený palec, narovнала ho a přimáčkla ke kůži, jako by jí dělala otisk prstu. Sarah nahmatala malý hrbolek připomínající komáří štípanec. Davidovo mateřské znamínko, plochá čokoládově zbarvená piha o průměru gummy na tužce, kterou měl na levé tváři, těsně nad rty.

Do té doby spolu hovořili jen zběžně a Davidovo mateřské znamínko ještě nerozebírali. Který čtrnáctiletý kluk nebo holka by taky rozebíral mateřská znamínka, nebo si

jich vůbec všímal? Ale Sarah o něm bezděčně věděla. A David bezděčně věděl, že o něm ví. Tohle bylo zas jeho znamení. Jeho Braillovo písmo. Sařina ruka přestala na Davidově obličeji netečně ležet a uchopila ho, jako by mu vyvažovala hlavu na krku. Přejela mu palcem po rtech, stejně výrazných jako jeho mateřské znamínko. Byly plné, ale ne žensky, spíš působily divoce, skoro jako rty Micka Jaggera. Oči měl sice malé, ale zato posazené hluboko v obličeji. Podobaly se modrým achátům a skrývalo se v nich cosi šelmovsky mazaného. Nenaplňoval klasickou definici krasavce, ale ani to neměl zapotřebí.

David vzal její palec do úst, jemně ho olízl, a aniž ho ocucal, políbil ho a nechal znovu spočinout na rtech. Sarah mu po nich přejela, jako by si měřila, jak moc jsou pootevřené.

Pan Kingsley jistě hovořil dál a dál je vedl, ale oni už ho neslyšeli.

David ještě nikdy polibek takhle neodkládal. Cítil se probodený chtíčem, jako by se houpal nabodnutý na hák bolesti. Zvedl obě ruce a přiložil jí je na prsa. Zachvěla se a přitiskla se k nim. Maličko dlaně odtáhl, takže se jen jemně dotýkal jejích bradavek, které se k němu vypínaly zpod lehkého bavlněného trička. Pokud vůbec měla podprsenku, pak jen nějakou tenoučkou, jen nějaký hedvábný hadřík obepínající žebra. Její bradavky skrápěly Davidovu mysl jako déšť tvrdých zářivých drahokamů, diamantů a křemenů nebo těch krystalických shluků, které se pěstují na nitce ve sklenici. Měla ideálně drobná prsa, vešla se mu přesně do rukou. Potěžkal je, poměřil, podívoval se nad nimi, hladil je dlaněmi i špičkami prstů, stejným způsobem pořád dokola, znovu a znovu. S minulou přítelkyní, kterou už odkopl, si vytvořil jakýsi přesný postup a otrocky ho

dodržoval. První fáze — přesně určený čas věnovaný líbání, druhá fáze — přesně určený čas věnovaný prsům, třetí fáze — přesně určený čas věnovaný prstění, a pak konečně čím dál intenzivnější přirážení až do vyvrcholení. Dosud nikdy žádný z kroků neopomněl ani nezměnil jejich pořádek. To byl jeho recept na sex. A najednou si uvědomil, že by to vlastně mohlo vypadat úplně jinak.

Klečeli, přitisknutí koleny k sobě, on ji dlaněmi laskal na prsou, ona mu rukama svírala hlavu a tiskla se mu obličejem do ramene, až mu košile navlhla od jejího horkého dechu. On zabořil tvář do jejích hustých vlasů, nechal se nadšeně opájet jejich vůní. Našel ji. Nedalo se to popsat jinak, než že ji našel. Jakási chemická látka způsobila, že ona byla stvořena pro něj a on pro ni. Ani jeden z nich ještě nebyl tak zničený životem, aby si to neuvědomoval.

„Teď se přesuňte někam ke stěně a opřete se o ni. Ruce uvolněte podél těla. Oči nechte zavřené, prosím. Rozsvítím světla postupně, aby byl ten přechod pozvolný.“

Dávno předtím než to pan Kingsley dořekl, se Sarah od Davida odtrhla a plazila se pryč, jako by prchala před ohněm, dokud nenarazila na zeď, o niž se opřela, pokrčila nohy, objala kolena pažemi a zabořila do nich hlavu.

David měl pocit, že má spálené rty a že ho škrtí spodní prádlo. Ruce, které měl ještě před pár okamžiky tak podivuhodně vnímavé, byly najednou stejně nemotorné, jako by si nasadil boxerské rukavice. Umanutě si z čela odhrnoval krátké rovné vlasy.

Když se rozsvítila světla, všichni odhodlaně zírali před sebe, doprostřed prázdné místnosti.

Klíčový první rok jejich vzdělávání pokračoval. V hodinách, kdy se sedělo v lavicích, si vybírali místa daleko

od sebe. V hodinách, kdy se sedělo na židlích rozestavených v řadách, volili každý jinou řadu. Když se postávalo po chodbách, chodilo na oběd nebo vasedávalo s cigaretou na lavičkách, oba se drželi jiného hloučku, přičemž občas stáli zády k sobě jen kousíček jeden od druhého. Ale během přesunů z učebny do učebny, ve chvílích všeobecného pohybu, propaloval David očima do vzduchu díru, zatímco Sarah k němu šlehala pohledy jako bičem. Aniž si to sami uvědomovali, byli maximálně nápadní. I když se oba dívali jiným směrem, proudilo mezi nimi napětí jako v nataženém drátu a jejich vrstevníci je obcházeli, aby o něj nezakopli.

Potřebovali novou tmou, aby se k sobě mohli opět přiblížit. Na konci školního roku se u ní David zastavil, oči upíral do protějšího rohu místnosti, neklidně přešlapoval a manicky si prokřupával klouby na prstech, až ji konečně hlubokým hlasem požádal o adresu. Odjížděl na léto s rodinou do Anglie. Že prý jí pošle pohled. Sarah mu rychle napsala adresu, předala mu ji a on se zas otočil na podpatku.

O týden později jí začaly chodit pohlednice. Zepředu nijak zvláštní. London Bridge, znužený voják držící stráž před Buckinghamským palácem, pitoreskní pankáč s metr vysokým čírem. Na rozdíl od Davida, jehož rodina pravidelně cestovala do destinací, jako je Austrálie, Mexiko nebo Paříž, Sarah ještě nebyla za hranicemi Států. I ona ovšem poznala, že se ty pohlednice ničím nevymykají, že je prostě jen náhodně vytáhl ze stojanu u stánku. Ovšem z druhé strany byly hustě popsány od kraje ke kraji, takže se její adresa a známka s razítkem sotva vešly mezi řádky. Byla vděčná, že je pošťák neustále nosí. Určitě si je četl a musel mhouřit oči stejně jako ona, jen u toho cítil něco docela jiného. Dostávala nejméně jednu denně, občas několik. Vždycky se pro

ně vrhla ihned poté, co je doručil, přičemž účty a kupony nechávala stranou pro matku, až se vrátí z práce. David měl košatý rukopis, skoro ženský, dělal vysoké smyčky a zeširoka se rozmachoval, zároveň však bylo písmo pravidelné, mělo jednotný sklon, všechna *t* i *l* stejně vysoká. Obsah do značné míry odpovídal formě. Přetékal popisy a zároveň byl obratně uměřený. Každá pohlednice připomínala malé umělecké dílo. A vždycky v pravém spodním rohu, těsně vedle poštovního směrovacího čísla, našla ten či onen opatrný pokus o projev lásky, který jí bral dech.

Rozlehlé jižanské město, v němž žili, bylo sice bohaté na prostor, jinak ovšem nenabízelo nic. Chyběla tu jakákoli vodní plocha, jakýkoli kanál, jakékoli kopce, jakákoli topografická zajímavost vůbec, jakákoli veřejná doprava, a dokonce i jakékoli povědomí o tom, že by něco takového chybělo. Město se nesmyslně roztékalo jako popínavé víno bez opory, takže jediným jeho jednotícím prvkem byla všeobecná dezorganizace. Honosné čtvrti s košatými duby a velkými cihlovými vilami jako ta, v níž bydlel David, ležely v těsné blízkosti štěrkových cest, poštovní ústředny, která se podobala vojenské základně, nebo továrny na coca-colu připomínající spíš čističku odpadních vod. A laciná sídliště jako to, kde bydlela Sarah, tvořená nepřehlednou spleť několika set jednopatrových cihlových řadovek rozestých okolo desítek řasami zanesených bazénů, končila třeba na nejvýchodnějším cípu širokého bulváru lemovaného větrem ošlehanými palmami, který se na opačné straně táhl před branami místního nejprestižnějšího židovského klubu. Po návratu z Londýna byla Davidova matka příjemně překvapená zjištěním, že syn projevil zájem o plavecký a raketbalový stadion v Židovském komunitním centru, jímž

od svého nástupu na MAMU okázale pohrdal. „A máš vůbec ještě raketu?“ zeptala se.

David vyhrabal zezadu ze skříně raketu a spolu s ní našel dokonce i ručník. Obojí mu bezvládně viselo v rukou, když stanul přede dveřmi Sařina bytu. Skutečná vzdálenost od klubu přes bulvár k jejím dveřím byla podstatně větší, než by se vzhledem k tomu, kolikrát si tu trasu později zopakoval, mohlo zdát. Cesta z parkoviště komunitního centra až k jižním branám obytného komplexu, během níž nemohl využít ani chodníků, ani přechodů pro chodce, jelikož tohle město nebylo pro chodce stavěné, mu zabrala téměř dvacet minut. Dvacet minut chůze po rozpáleném středovém pásu mezi dvěma proudy dálnice osázeném ne stromy, ale seschlými rododendrony, během nichž mu zastavilo několik aut a řidiči se ho ptali, jestli nepotřebuje pomoc. V jejich městě chodili pěšky jen ti nejchudší z nejchudších nebo ti, které zrovna někdo přepadl. Když stanul v rozlehlém bludišti jejího sídliště, zapotácel se. Bylo obrovské. Město ve městě, bez jakýchkoli cedulí. Sarah se tam s matkou přestěhovala, když jí bylo dvanáct. Bylo to jejich páté stěhování během čtyř let, první, s nímž její otec neměl nic společného. Sama se s matkou přestala ztrácet ve změti zastřešených parkovacích stání, až když na zašlou dřevěnou branku oddělující jejich stání od zadního dvorku nakreslily křídou velké bílé X. Městu vládl červenec s průměrnou denní teplotou pohybující se kolem šestatřiceti stupňů. Z jediné indicie, kterou David disponoval, totiž z čísla jejího bytu, neměl šanci uhodnout, že Sarah žije až úplně na konci západní strany komplexu směrem od centra, poblíž protějšího vchodu. Sarah mu cestu od západního vchodu popsala, ale tomu nevěnoval pozornost, jelikož věděl, že odtamtud

nepůjde. Jenže se příliš styděl, než aby jí vysvětlil, že má v plánu nechat se svézt do komunitního centra. Příliš se styděl, že nemá vlastní auto, ačkoli vzhledem k tomu, že jim bylo oběma patnáct a od možnosti získat řidičský průkaz legální cestou je dělil ještě rok, neměl vlastní auto ani jeden z nich. Vůbec ho nenapadlo, že ona si tenhle jejich společný nedostatek uvědomuje stejně zřetelně jako on. Že v tomhle městě aut ještě nemá právo řídit auto. Spadalo to do toho nesnesitelného mezistupně, kdy člověk už není dítětem, ale ještě nemá právo požívat výhod dospělých. Takzvané *ulice* uprostřed obytného komplexu ve skutečnosti žádné ulice nebyly, spíš nekonečné metastázy pěších zón a příjezdových cest, přičemž ty první se vyznačovaly záhonky umírajících netýkavek a ty druhé zakončením v podobě parkovacího stání. Než našel její dům, uběhla víc než hodina. Mohl ujít zhruba čtyři, možná pět kilometrů. Původně si představoval, že ji obejmě stejně jako tehdy ve tmě, jenže najednou zůstal stát jako přilepený k prahu jejích dveří, s krví rozpálenou slunkem tak, až se mu před očima dělaly mžitky. Báł se, že se pozvrací nebo omdlí, když vtom se ho dotklo společné ovzduší jejich dětství. Ten zvláštní vzduch příznačný pro jejich město, zatuchlý a vychlazený nekonečným koloběhem v trubkách klimatizace, kam slunce nesvítí. Ať už žil člověk v paláci, nebo v malé cihlové krychli, vzduch dýchal tentýž. David k němu slepě vykročil. „Potřebuju sprchu,“ vyhrkl.

Kvůli své lsti si na sebe musel vzít šortky, ponožky ke kotníkům, infantilní bílé tenisky a sportovní tričko. Jeho outfit uváděl Saru do rozpaků. Připadal jí cizí, nehezský, ačkoli to skrz těžký závoj chtěče téměř nevnímala. A chtěč zase zastírala jiná, dosud neznámá emoce. Nečekaný příval posmutnělé něhy, jako by v jeho chlapecké tváři na okamžik

zahlédla budoucího muže plného netušené temnoty a slabosti. Kolem ní se ale protáhl chlapec, který se zamkl v koupelně. Její matka celé dny pracovala. Sarah se s matkou dělila o malou staromódní koupelnu, tolik odlišnou od všech čtyř koupelen u Davida doma. V tomhle prazvláštním království se umyl hladkým, slonovinově bílým tuhým mýdlem. Mydlil se jím mezi nohama, silou, pořádně, pečlivě vydrbal každý centimetr, trpělivě, jelikož se doopravdy bál. Ještě nikdy neměl sex s dívkou, kterou by miloval. Předtím spal se dvěma jinými, jenže ty už se mu dávno vypařily z mysli. Z mysli, která procházela postupnou dilatací, zatímco teplota jeho krve začala konečně klesat z nebezpečného bodu varu. Sprchoval se chladnou, skoro studenou vodou. Pak z koupelny opatrně vyšel, přepásaný ručníkem. Ona na něj čekala u sebe v posteli.

Pan Kingsley, jejich učitel, žil s mužem, kterému říkal manžel. Když mu tak říkal, provokativně na ně mrkal. Psal se rok 1982 a New York byl daleko. Nikdo z nich, až na Saru, neznal žádného muže, který by jiného muže označoval za svého manžela a provokativně při tom mrkal. Nikdo z nich neznal nikoho, kdo by předtím žil mnoho let v New Yorku, kdo by byl součástí původního obsazení broadwayského muzikálu *Kabaret*, kdo by při vzpomínkách na ty časy mluvil o legendárním Joelu Greyovi prostě jen jako o *Joelovi*. Nikdo z nich, opět až na Saru, neznal nikoho, komu by stěny kabinetu zdobila krom jiných fascinujících a pikantních upomínkových předmětů i fotografie rozjívené, spoře oděné ženy s výrazným líčením a rukama zdviženými nad hlavou, která se záhadným způsobem podobala samotnému panu Kingsleymu, přestože si vlastně vůbec podobní

nebyli, a o níž kolovalo, že to ve skutečnosti opravdu *je* pan Kingsley, i když tomu nikdo nevěřil. Sarah měla bratrance, tetina syna, který byl *přihřátý*, jak jednou s naprostým klidem prozradila vykuleným spolužákům. Tenhle bratranec žil v San Franciscu, liboval si v kůži, často nosil dívčí oblečení, v němž zpíval sentimentální balady, a v zásadě poskytl Saře klíč k porozumění ezoterickému panu Kingsleymu, který její vrstevníci naprosto postrádali. Díky tomu si jí také David poprvé všiml. Vyzařovala z ní jistá vědoucnost. Občas jí vídal, jak se s panem Kingsleym něčemu směje, a byl to takový společný smích, jako by spolu seděli v nějakém vzdáleném letadle. David jí to záviděl stejně jako všichni ostatní. Chtěl to letadlo ovládnout sám.

V roce 1982 nikdo z nich, až na Saru, neznal žádného gaye. Zároveň v roce 1982 nikdo z nich nevnímal fakt, že je pan Kingsley gay, jako důkaz čehokoli jiného než jeho všeobecné nadřazenosti všem ostatním dospělým jejich světa. Pan Kingsley byl neskutečně vtipný a někdy neskutečně kousavý. Představa rozhovoru s ním byla stejně děsivá jako vzrušující. Člověk se toužil vyrovnat jeho výjimečnosti a stejnou měrou se bál, že toho nelze dosáhnout. Ovšem že byl pan Kingsley gay. Tou dobou pro to sice ještě neměli ve slovní zásobě termín, přesto jim intuice napovídala, až jim naskakovala husí kůže, že pan Kingsley není jen gay, že je také bořitel zavedených pořádků, první, s nímž se kdy setkali. Přesně takoví sami toužili být, přestože to v podstatě nedokázali vyjádřit slovy. Všichni byli jen děti, kterým se dřív nedařilo nikde zapadnout nebo kterým se až zoufale nedařilo být spokojené, a tak se vrhly do náruče kreativity v naději na spásu.

Konec léta předpověděly podivně příznačné výkyvy z rovnováhy a přírodní katastrofy. Z Karibiku se k nim

sunul hurikán Clem, který každý večer roztáčel kola televizního zpravodajství. Sařina matka si vybrala svůj týden dovolené, vysedávala doma, podezřívavě si dceru prohlížela a nutila ji křížem přelepit okna a natočit vodu do prázdných džbánů. Saře se podařilo uniknout jen pod záminkou, že potřebuje něco z knihovny, která se nacházela ve školním kampusu, velice blízko Davidova domu. Ona i David se nechali vysadit z auta daleko jeden od druhého a nešťastnou náhodou oba i daleko od knihovny, takže se i potom, co se našli, cítili tak nějak zneužití. Kráčeli omračujícím horkem z jednoho konce létem posedlého kampusu na druhý a bezradně se rozhlíželi, kam by si mohli zalézt, příliš zpocení a naštvaní, než aby se drželi za ruce. Pravidelně kolem nich projížděl školník v golfovém vozíčku naloženém celtami a pytli s pískem, který se na ně pokaždé významně podíval. V kampusu nebyli žádní studenti. Vlastně byl celý včetně knihovny zavřený. Poté, co překonali asfaltový oceán parkoviště, ocitli se u fotbalového stadionu, který jako vybělené římské ruiny mlčky odolával slunečnímu žáru. Protáhli se dovnitř ohnutou brankou. Za stánkem s občerstvením, u paty automatu na popcorn dovolila Sarah Davidovi, aby se s ní na dvou sešlápnutých kartonových krabicích páchnoucích po zaschlé mastnotě vyspal. Přitiskla mu rty k uchu a nohama ho objala kolem pasu. Ruce jí klouzaly po jeho zpocených zádech. Když se udělal, agónie jeho rytmického oddechování jí spalovala část šíje. Ona se neudělala — s Davidem poprvé. Cítila zvláštní osamělost. Pak se od sebe od-táhli, aby se zase oblékli. David jí neoklepal špínu z nohou a ani jinak jí nedal najevo, že se tomu celému může zasmát. David, který bojoval s tkaničkami tenisek, si přál, aby nevyvrcholil bez ní. Aby neměl pocit, že je pod ním na lůžku

z kartonu tak strnulá. Bylo to úplně jiné než ty chvíle strávené u ní v bytě, kdy pro sebe měli celou její postel, koberec, chodbu, nebo dokonce i gauč a křeslo v obýváku, na které mohli rozložit svou touhu, kdy se tu a tam vynořili jako ze sna a smáli se, že se najednou ocitli v jiné místnosti, kdy jí zlíbal každičký kousek těla, kdy jí bloudil jazykem v klíně, kdy ji chytil za ruce pokaždé, když se s hlasitým zasténáním vzepjala, až oba nadskočili leknutím a vzrušením z její rozkoše.

Oblékli se a odešli z kampusu, když už byli tak blízko východu, a ocitli se v nákupní galerii, kde se nacházela i francouzská pekárna, v níž Sarah pracovala. Ve vedlejší obchodě, který měla ráda, ji David pozoroval, jak si zkouší různé šperky, zvláštní, ručně vyráběné šmuky z nebroušených kamenů. Když se před výlohou zjevila toyota její matky, Sarah vyběhla ven, aniž se před prodavačem nechala políbit. David zůstal o něco déle a odešel s krabičkou převázanou mašlí.

Vzpomeňte na to, jak neskutečně bohatý na události může čas být, nabitý přeměnami a emocemi jako sud se střelným prachem. Vzpomeňte, jak se dokáže natahovat a rozšiřovat, na roky, které uběhnou během dní. Ty jejich byly nekonečné. Ráno jejich životy teprve vykvetly a v poledne už odumřely. Hurikán Clem udeřil a proměnil bulvár, který David uprostřed léta přešel, ve zpěněnou hnědou řeku polykající zaparkovaná auta a vyvracející stromy. První den školy se o týden posunul, což jen potvrzovalo jejich domněnku, že prožili celý lidský život, a ne jen jedno léto. Jednoduše jim nemohlo být pořád patnáct. Všichni podleli ambici typické pro jejich věk šokovat vrstevníky svou letní metamorfózou a jakožto herci ji dohnali do ještě většího extrému.

Chantal nastoupila do školy s novým afrem. Norbert se s diskutabilním úspěchem pokusil skrýt tvář pod vousy. I ta nejpevnější holčičí přátelství nějak vyčpěla. Sarah nevěděla proč, ale jakmile prošla dveřmi do zkušebny, celá ztuhla, když Joelle Cruzová zapištěla a rozběhla se k ní. Minulé jaro s Joelle Cruzovou prakticky žila. Joelle měla na škole starší sestru Martine a Sarah víc nocí než doma strávila s Joelle na zadním sedadle Martinina ošuntělého auta na výpravách za alkoholem, drogami nebo vyhazovači, kteří by se nechali obalamutit jejich falešnými občankami. Joelle seznámila Saru s koksem, kultovním filmovým sci-fi muzikálem *Rocky Horror* a s módou nosit baleríny k džínům. A Saru teď na jednu odpuzovala snad i sama Joellina pleť. Příliš zpocená a růžová. Doslova cítila, jak jí smrdí podpaží. Sarah neměla pocit, že by něco udělala jinak. Prostě jen *byla* jiná. Ne že by Joelle odpálkovala nebo se k ní chovala chladně. Ale změnila se. Byla jiná. Už nebyla Joellina kamarádka. Jako by to byl příkaz shůry vytesaný do nevyhnutelně nových okolností druhého ročníku tak jednoznačně, že si byla jistá, že o něm musí vědět i Joelle, že si to tak musí i přát, že je to naprosto zřejmý fakt, jemuž se Sarah jen přizpůsobila.

Sarah nicméně považovala Joellinu bezpředmětnost za bezpředmětnou, ačkoli vedle ní Joelle stála a mluvila na ni. Sarah považovala za bezpředmětné úplně všechno. Krom Davida. Představovala si, že jí při příchodu věnuje jen významný pohled, v němž se bude zrcadlit její vlastní postoj. Došli spolu tak daleko, jen oni dva. Až za obzor, kde odhodili svá školní já. Pokud na sebe znovu oblékli starou svlečenou kůži, pak jen kvůli zdání. Sarah ani nepotřebovala, aby jí nahlas řekl, že to léto bude jejich tajemstvím. Jako hora Olymp (kdyby ovšem tehdy věděla, co to je), na níž si spolu

šeptali jako dva bohové. Ani ji nenapadlo, že by mu to měla vysvětlit. Předpokládala, že to ví.

David do zkušebny vrazil ne jako pomrkávající zrcadlo, ale v záři reflektorů, řítit se jako hvězda, přičemž trochu nemotorně máchal pažemi. Skrýval něco, co odhalil právě snahou to utajit, obklopený tuctem jejich spolužáků, kteří se na jeho charisma přilepili jako chomáčky bavlny. Sarah se na jednu ocitla s malou krabičkou převázanou mašlí v dlani, zatímco na ni všichni civěli.

„David tě chce požádat o ruku!“ zakrákal Colin.

„Koukni na sebe, jsi *rudá* jak *řepa*!“ rozesmála se Angie.

„Tak to otevři,“ žadonila Pammie.

Sarah vrazila Davidovi krabičku zpátky do rukou. „Otevři si ji později.“

„Otevři to teď,“ přemlouval ji David. Možná pro něj byli Colin, Angie, Norbert, Pammie i všichni ostatní, které si Sarah tak groteskně uvědomovala, neviditelní, a dokonce ani neslyšel, co říkají. Obraz sebe samé stojící přímo v centru jeho pozornosti však zahlédla jen na vteřinu. Jeho netečnost ke shromážděnému publiku chápala jako nějaký test nebo výzvu. A ani temně červený ruměnec v jeho tváři, stejný, jaký měla sama, jí tu rozzlobenou myšlenku nedokázal vyvrátit. Jestli ona byla červená jako řepa, pak on byl rudý, jako by se opařil. Po tvářích mu naskákaly fialové fleky, místy přerušované nesouvislým strništěm, takže vypadal strašně.

„Otevři si ji *později*,“ zopakovala, když vtom dovnitř vešel pan Kingsley a zamával rukama kolem hlavy, aby jim naznačil, že jakkoli je jistě úžasné, že se znovu shledali, byl by rád, kdyby s dovolením zavřeli klapáčky a posadili se na místa.

David skončil dvě řady za Sarou. Ani se nemusela ohlížet, aby přesně věděla, kde sedí. Zírala před sebe, spalovaná

pocitem příkoří. Dopustila se ho ona na něm, nebo on na ní? Neotočí se za ním. Nepodívá se jeho směrem, i kdyby se ji k tomu snažil přesvědčit silou vůle sebevíc. Oběma jim v žilách zuřivě proudil adrenalin, nicméně jeho varování bylo stejně naléhavé jako nejasné. Teprve před pár minutami David vstupoval dvoukřídlými dveřmi dovnitř, vlastně si vykračoval, *v podstatě se vznášel, jak mu bylo lehkou u srdce*, protože konečně vcházela na scénu v roli jejího přítele a Sarah v roli jeho přítelkyně. Ty role pro něj byly posvátné, jediné, na kterých mu záleželo. Koho zajímá nějaký Hamlet? Už předtím se obával, že je ta malá krabička malá příliš a že ji dárek, který se vejde do dlaně, zklame. Ale až by ji otevřela, spatřila by ten stříbrný řetízek s přívěskem, s modrým kámenkem sahajícím přesně ke krční jamce, kterou David tak zbožňuje. Pak by začala vyzařovat podobné štěstí jako on. Ne to zděšení, nebo znechucení, s nímž se setkal. Nebo se styděla? Za něj, samozřejmě.

Zoufale se snažil někam tu krabičku schovat. Potřeboval ji nějak propašovat do své skříňky, zničit ji — ten nestravitelný knedlík, který mu vytvářela v přední kapse džín, byl snad vtip. Pro Davida znamenala láska vyznání. Copak není celá jen o tom? Pro Saru znamenala láska sdílené tajemství. Copak není celá jen o tom? Sarah cítila v zádech Davidův pohled celou hodinu. Ani se nehnula, čímž udržovala v nehybnosti i jeho. O mnoho let později, v budoucnosti, až bude chodit do divadel jen jako divák, půjde na hru, v níž se jeden z herců zeptá: „Copak nemůže existovat jazyk beze slov?“ A překvapí ji, že se jí při tom oči zalijí slzami. V současnosti, zatímco seděla dvě řady před Davidem a urputně se snažila nepohnout, aby mu pohled neuletěl z jejího zátylku jako mûra, ještě tím jazykem beze slov

hovořit neuměla, takže nechápala, co to znamená, když jí m k ní David přestal promlouvat.

„Rekonstrukce ega,“ prohlásil pan Kingsley, „vyžaduje základy. Mí drazí druháci, jste o rok starší a moudřejší, než když jsme se setkali poprvé. Co by těmi základy podle vás mohlo být?“

Tak moc si ho přáli oslnit. Jenže na otázku, jak toho dosáhnout, neexistovala jednoduchá odpověď. Odpovědět správně? (Jak ovšem zní správná odpověď?) Odpovědět záměrně špatně, ovšem vtipně? Odpovědět na jeho otázku jinou otázkou, jak to často dělával on?

Pammie nedočkavě a plná naděje zvedla ruku. „Skromnost?“

Pan Kingsley se jí nevěřicně vysmál. „*Skromnost!* Vysvětli mi, prosím, co tím myslíš, a nebuď při tom skromná. Prosím, pochlub se nám svými myšlenkovými pochody, abych si třeba i já dokázal představit, jak jsi k něčemu takovému došla.“

Pammiiny buclaté tvářičky zrudly až ke kořínkům vlasů sepnutých zlatými sponkami. Ona však byla nezvykle tvrdohlavá, dokázala zarýt nohy do země a postavit se za sebe. Byla katolička, což nebylo mimo školní zdi nijak pozoruhodné, ovšem v rámci školy pochopení pro víru nenašla, dokonce se jí za ni posmívali, takže si během prvního roku zvykla se bránit. „Lidi, kteří mají příliš velké ego, jsou arrogantní. Skromnost je opakem domýšlivosti,“ řekla.

„Rád bych vyjasnil jednu věc. Člověk nemůže mít *příliš velké* ego, dokud ho zvládne mít pod kontrolou.“ Sebeovládání. Každý z nich se bál, že právě sebeovládání se mu nedostává. Před pár měsíci Sarah požádala matku, aby jí vyplnila

formulář žádosti o předčasné udělení řidičského průkazu od čtrnácti let, která může být schválena těm, kdo potřebují řídit, aby mohli finančně podporovat rodinu, což ona dělá, a tím matku neskutečně urazila. V následující hádce Sarah vzteky prohodila jídelní židli prosklenými dveřmi na terasu. Jejich oprava ji stála veškerý výdělek z letních směn v pekárně. „A ty si myslíš, že můžeš řídit,“ zpražila ji tehdy matka.

Nebo David. Ten den, kdy mu Sarah vrátila dárek, rozdrtil krabičku v ruce, takovou silou, až si o ni pořezal dlaň. Když se ho na ni později ptala: „Můžu si ji otevřít teď?“, odpovéděl: „Nevím, o čem to mluvíš.“ Jestli to vypovídalo o dostatku, nebo naopak o nedostatku sebeovládání, mu zůstalo nejasné.

„Základem rekonstrukce ega je jeho dekonstrukce,“ osvětlil jim pan Kingsley. O tom všichni slyšeli už minulý rok od tehdejších druháků, nynějších třetáků, kteří to tajemství neustále našukávali, aniž byli ochotní prozradit jim jakékoli podrobnosti. „K tomu se dostanete, až se k tomu dostanete. Jste ještě prváci! Nesnažte se lézt po žebříku, když ho nemáte o co opřít.“ Někdejší druháci a nynější třetáci byli nápadně dokonalá, těsně semknutá třída, jež jako by vyzařovala nějakou zvláštní auru, která současným druhákům chyběla a kterou nešlo přičíst na vrub čistě jen tomu, že byli starší. Někdejší druháci a nynější třetáci byli fotogeničtější, jak jednotlivě, tak jako skupina. Ve škole bez sportovního programu budili zdání týmu roztleskávaček. Měli sladěné oblečení a rovné bílé zuby. Brzy a stabilně se spárovali, s výjimkou jediné dvojice, Bretta a Kayley, jejichž ságu rozchodu, trýzně a šťastného usmíření sledovala několik týdnů minulého roku celá škola se stejnou dychtivostí, s jakou se

sledují snad jen nekonečné telenovely. Brett a Kayley byli výjimkou potvrzující pravidlo. Těch pár někdejších druháků, kteří zůstali na ocet, bylo exkluzivně přiřčeno jako pátá kola u vozu nebo nejlepší kamarádi. Nenašli se mezi nimi žádní samotáři jako Manuel ani žádní beznadějní zoufalci jako Norbert. Nebyl mezi nimi nikdo jako Sarah, která skrývala děsivé tajemství, že v době, kdy si od sebe Brett s Kayley dávali pauzu, strávila s Brettem jednu noc v bytě jeho otce, během níž on mluvil o Kayley, plakal a v jednu chvíli přestal Saru líbat a vyhodil veškeré povlečení z okna. Poté, co se dal s Kayley znovu dohromady, přišel během zkoušky školní akademie za Sarou, popadl ji ve tmě za zápěstí a varoval ji: „Ne abys o tom řekla *živý duši*.“ Od té doby měla takový strach, aby mu neposkvrnila pověst, že o tom neřekla dokonce ani Davidovi.

David se jí najednou začal vyhýbat pokaždé, když viděl, že se k němu blíží. Pokud spolu měli hodinu a vyhnout se jí nemohl, jen chladně zíral před sebe, zatímco Sarah zírala před sebe snad ještě chladněji a s větší hořkostí v očích, jako by šlo o nějakou soutěž, kdo před sebe dokáže navršit větší hromadu chladu, kdo ho s větší zuřivostí dokáže vyhazovat ze srdce ven.

„Pojďme utvořit kruh,“ vyzval je pan Kingsley.

Jako mnohokrát předtím, když si sedli do tureckého sedu a ledové linoleum jim znečitlivělo pozadí, si všichni nepříjemně uvědomovali rozkrok. Většina z nich dospěla k soukromému závěru, že dekonstrukce ega a jeho následná rekonstrukce bude spočívat v nějakých duševních orgiích, protože všichni beznadějně zrudli, zatímco po zádech jim běhal vzrušující a zároveň děsivý mráz. Zrcadlová stěna jejich kruh zdvojila. Pan Kingsley je obcházel kolem dokola.

Pohled upíral kamsi do daleka. Už jen z toho jednoznačně vyplývalo, jak moc pozadu jsou. Za loňskými druháky? Za vlastním potenciálem? Za herci, s nimiž se přátelil v New Yorku? Svou nedostatečnost si uvědomovali o to citelněji, že netušili, v jakých jednotkách se vlastně měří. Sarah zkusila pohledem najít Davida, jenže ten si sedl dost blízko po její levici nebo pravici, aby ho neviděla, ale zároveň i dost daleko, aby jeho přítomnost necítila. Vybere pan Kingsley jeho? Vybere ji?

„Joelle,“ zašeptal pan Kingsley káravě mrzutým tónem. Jako by byl z jejího selhání téměř smutný? Ale co Joelle udělala? Růžolíci byla celý rok a letní slunko ji spálilo tak, že měla obličej samou skvrnu a kůže se jí loupala až hluboko ve výstřihu upnutého tílka. Jakmile zaslechla své jméno, nová růžová kůže jí pronikavě zrudla a všechny kudrlinky seschle, mrtvé, napůl sloupané kůže jako by se jí rozechvěly strachy. *Takový odporný povrch*, napadlo Saru. „Postav se, prosím, přímo doprostřed kruhu, Joelle. Budeš osa. Budeš střed, z něhož vybíhají neviditelné čáry ke každému z tvých spolužáků. Tyhle čáry budou paprsky. Tví spolužáci, paprsky a ty vytváříte dohromady kolo. A ty jsi jeho středem, Joelle.“

„Dobře,“ přikývla Joelle s divokým ruměncem ve tváři. Jako by se jí pod kůží rozlévalo jezírko krve.

„Chtěl bych, aby ses teď soustředila jen na jeden z paprsků. Sleduj ho po celé délce. A podívej se na někoho, kdo sedí na druhém konci. Na někoho, s kým jsi spojená, s kým tě pojí paprsek, který prochází stejně tak tebou jako jím. Na koho se díváš, Joelle?“

Linoleum jí najednou vůbec nepřišlo studené. Prosím, jen to ne, říkala si Sarah a při tom zírala přímo doprostřed Joellina těla, na povadlé břicho stažené pod těsným topem.

„Dívám se na Saru,“ zachroptěla Joelle téměř šeptem.

„Pověz jí, co vidíš.“

„Nezavolala jsi mi celý léto,“ vydrala ze sebe Joelle.

„Pokračuj,“ vybídl ji pan Kingsley s pohledem upřeným kamsi daleko. Dokonce se ani nedíval Joelliným směrem. Možná k tomu, aby si po očku prohlédl její hořící kůži, lesknoucí se oči a příliš těsné tričko, využíval zrcadel.

„Já ti volala, ale ty ses mi nikdy neozvala zpátky. Možná to je jen v mé hlavě, ale prostě, já nevím, mám pocit, že...“

„Postav se za své pocity, Joelle!“ vyštěkl pan Kingsley.

„Byly jsme nejlepší kámošky a ty najednou děláš, jako bys mě vůbec neznala!“ Slyšet tu přidušenou bolest v jejím hlase bylo ještě náročnější než snést samotná slova. Sarah seděla zkamenělá jako socha a slepě zírala na protější stěnu s dveřmi na chodbu, jako by se z téhle místnosti mohla dostat silou vůle. Najednou těmi dveřmi ovšem vystřelila Joelle. Bezhlavě vyrazila z kruhu ven, přičemž málem zašlápla Colina s Manuelem, vši silou dveře rozrazila, teskně zavyla a zmizela kdesi na chodbě. Nikdo z ostatních ani nedýchal, nikdo se nedíval jinam než na podlahu, nikdo se nedíval dokonce ani na Saru. Jako by se život zastavil. Vtom se k Saře nečekaně obrátil pan Kingsley.

„Co tady ještě děláš?“ otázal se jí a Sarah sebou překvapeně trhla. „Tak jdi za ní!“

Sarah vyskočila na nohy a vyběhla ze dveří, aniž si dokázala představit tváře, které nechávala za zády, dokonce ani tu Davidovu. Vždyť ani nedokázala zjistit, kde vlastně sedí.

Chodby zely prázdnotou a tvrdé podrážky jejích bot hlasitě klapaly na kluzké černobílé šachovnici podlahy. Podrážky jejích punkových bot s nelítostnými kovovými špičkami a se třemi velkými stříbrnými čtvercovými přezkami.

Za zavřenými dveřmi učeben v západním křídle podřimovali prváci a třetáci na hodinách povinného základu, angličtině, matematice, občanské výchově a španělštině. Z chodeb východního a jižního křídla k ní doléhal skutečný život školy. Jazzová kapela nacvičující skladby Dukea Ellingtona, ruce osamělého pianisty tančící po klávesách v tanečním studiu a doskoky svázaných zakrvácených nohou. Venku na dvorku pro kuřáky bylo pusto a na sluncem vybělených lavičkách vysedávaly leda žaludy spadlé z mohutného dubu, který tam rostl. Ani ve venkovní učebně — zatravněném obdélníkovém prostoru s pódiem na konci obehnaném vysokými zdmi — nikdo nebyl a na brance, která ji spojovala s ulicí, visel těžký zámek. Sarah toužila, aby se v těch opuštěných místech zjevil David, ne Joelle. Aby na opuštěné kuřácké lavičce seděl on, aby seděl pod košatým dubem. Zadní vchod vedl na zadní parkoviště, kde studenti nejenom parkovali auta, ale kde za příznivého počasí usazení na kapotách také obědvali. Joelle stála za ním a v předklonu zoufale vzlykala. Zjevně měla v úmyslu utéct autem pryč, jenže smutek ji zpomalil. Z jedné pěsti jí vyčuhovaly klíčky od její mazdy. Od té nové raketové mazdičky, kterou si Joelle koupila za víc jak deset tisíc dolarů v hotovosti. Jednou je Saře ukázala, schovávala je pod postelí, napěchované v plechovce od kávy. Sarah nevěděla, odkud ty peníze má. Předpokládala, že z prodeje drog. Možná z něčeho jiného. Joelle to auto každý den parkovala před domem jedné kamarádky pár bloků od místa, kde sama bydlela, a zbytek cesty chodila pěšky, aby si ho její rodiče nevšimli. Joelle nebyla komplikovaná, nýbrž jednoduchá, ne posmutnělá, nýbrž plná slunce. A přesto žila tajným životem zločince, což Saře dřív imponovalo. Teď jí ale Joelle připadala nahá, její podstata odhalená až na kost.